

849.915 BEZ

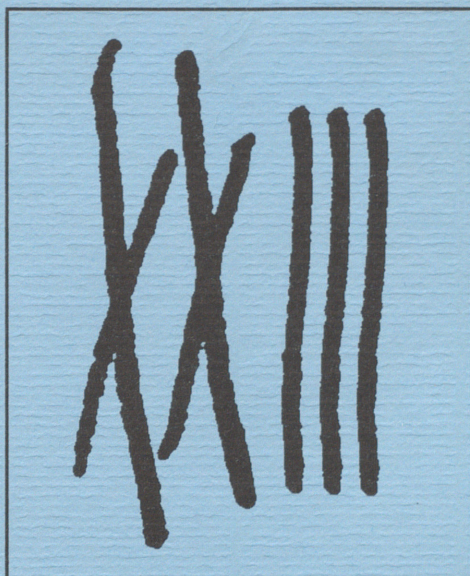
Miquel Bezares

Col·lecció poesia de paper

849.915
B62

Miquel Bezares

Palma 1994

UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

5101017060

x-51-022418-x

© de l'edició: Caixa de Balears, «Sa Nostra» i Universitat de les Illes Balears, 1994

© del text: Miquel Bezares

Dibuixos: Biel Thomàs

Edició: Universitat de les Illes Balears. Servei de Publicacions i Intercanvi Científic.

Campus universitari. Cas Jai. Cra. de Valldemossa, km 7.5. E-07071 Palma

Disseny de la col·lecció: Jaume Falconer

Impressió: IMPRESRÀPIT, c/ del Baró de Santa Maria del Sepulcre, 7. Palma

DL: PM 1340-1994

Miquel Bezares Portell (Llucmajor, 1968).

El 1987 publica el seu primer llibre de poemes, *Cos de calitja* (Ed. Atàviques, 1987) prologat per Blai Bonet.

Codirigeix, entre els anys 1986 i 1990, les Edicions Atàviques de Llucmajor.

Altres obres seves són: *Carnaval* (Ed. Columna, 1990), *Susanna i l'estranger* (Narratives 3 i 4, 1991) i *Crònica del desfici* (Ed. Columna, 1991).

CARNAVAL

jo he vist coses que ningú no ha vist
que ningú no veurà mai amb els meus ulls
he vist les cel·les en penombra del desig
i m'he vist a mi baldat i insignificant
morint a poc a poc sota l'eclipsi

La mediocritat de la pedra i la pal·lidesa de l'alga no anunciaven la mort, perquè sota l'aigua els cossos es deformaven, el coral dibuixava arbres i tot de ratlles lluminoses de cel i d'ambre foradaven pètals de cristall i els troncs de peixos rapidíssims. L'artifici s'esllanguia quan les anemones convulsionades em portaren a Palau. Allí, tot podia ser real. Columnes de roca s'enfilaven corrent amunt, a l'entrada, com aguantant el mar. Allí m'esperaven Susanna i l'estranger. Allí m'esperaven les cloïsses, l'escata, el silenci i la sang corrent per les venes de sal. Al llindar, els tritons em despullaren. El meu cos era l'única disfressa. Vaig entrar, i la festa començà.

(del llibre *Carnaval*)

ELS HOMES I LES METAMORFOSIS

i sobretot, la glòria d'haver-te
desitjat.

MARCEL·LÍ SOLER

El meu son dòcil no sabia, de la sal i de la inquieta
tremolor del cos, la incerta glòria i la llàgrima de comediant.
El metall i el moviment del món en el meu jaç, el mar,
no existien, Susanna, una nit qualsevol, quan portares, èbria,
a l'erta desesperança del meu jaure tempestuós, les besades
fondes i arrelades en els ullals de la teva boca immensa,
i un tacte d'ossos que el teu cos sencer i encès brandava.
Al desert, exèrcits d'esquelets, derrotats, volien
de nit i sense lluna, penjar-se dels fassers, mentre
el vencedor estranger, un negre genet, olorava el teu rastre,
i la meva còrpora freda i closa rebia el teu amor,
i el genet incaut mormolava, vencedor retut i sense esma:

«Sóc aquí, en el colomer letàrgic
dels crits que no existeixen, en l'amor subtil
d'ocells cecs, de cans ferits i de murmuris.
Sóc aquí, en el teu cos adormit i vulnerable,
i t'esper, bressolat per una dansa èbria,
freturós de gestos teus i d'agomboladores fosques.
Sóc aquí, teu aquí, i tant de bo pogués estar-hi».

Llavors l'horitzó tenia les urpes de la mort,
i el borratxo trobador, joglar irat i insaciable,
venia la seva veu a una dona trista, de nom Lídia,
que visqué un sol dia, i que morí, amb la nit,
i amb un pergamí a les mans enceses pel sol.
«Lídia és morta! Lídia és morta!» cridaven,
entre les flames i el sòrdid camí, els fills del genet,
i llançaven al vent el pergamí ennegrit
pel foc i pels mots d'una poeta d'un sol dia:

«Pensava en tu. El meu cos
intentava recordar-te, sentir els crits

que ja no existien. I la punyida
que el teu cos precedia, inevitable,
com era inevitable la memòria,
tenia allí un sol dit, i una ungla,
mentre pensava en tu, retuda,
i el meu ventre sense tu s'estremia.»

Quan després, Susanna, et despertares, i el desert
esdevingué un mar, i un cant de sirenes
i de tritons; i Lídia m'oferia la seva flor,
oberta i sagnant; i un vent i el teu cos
esberlaven de bell nou el jaç, el son, el mar, els nombres;
jo comptava cossos i amants, i t'ignorava, però seguia
presagis de saliva i camins encesos sobre els teus moviments,
l'limacs blancs i vibrants com els teus dits.
Ignorava les lleganyes, i l'alè, i el pol·len
dels teus grans llavis, però seguia els viaranys
del teu cos canviant i etern, de la teva excitació.
El genet negre, l'estranger amic i temut, tastava el regruix
i la fúria del meu fal·lus tibant amb la seva boca llatzerada.
Lídia m'oferia els seus pits batejats d'escuma
i una tempesta d'arena. I la mort
era el cant d'unes veus llunyanes i obscures,
el miratge acústic d'una presència salada i aspra;
la mort era el teu cos únic i adormit.

Vaig resseguir amb els ulls llavors, Susanna, enviada de
l'obscuritat,

nombre inexistent, estimada més que la pròpia vida,
el llarg camí d'argent que deixares.
Del llit estant, sol i tremolós pel fred,
en vaig veure només la petjada infinita, del teu cos.
I t'imagín, ara, adormida dins ta closca impenetrable,
en un jardí ple de cargols, com una xifra més,
lletosa, bavosa i espantada com la mort;
i mentre l'aigua em retorna, cansat, a l'oceà, els meus ulls
reben els vidres de la seva espiral, inaccessible
com un nombre inexistent, com els teus mots:
«Entra en el meu cos i solca'm, i veuràs
la cara oculta del desig; la carn et despertarà.»

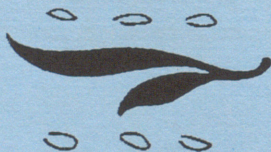
(del llibre *Carnaval*)

ELS NOMBRES I LES METAMORFOSIS

al fantasma Marcel·lí Soler.

Del meu son dòcil a la glòria de desitjar-te:
de la meva mort callada al teu esclat de sal
hi hagué un sol nombre: una lenta ferida
de la carn en la meva còrpora tancada. Del mar
al jaç, de les places argentades pels vels de dones
cansades, al desert d'ossos i de murmuris solars,
una sola tempesta d'ullals, una sola derrota.
De la meva veu oscada al crit guerrer del nòmada,
de la llenya al foc, una sola flama, un sol cant.
Una sola paraula et portà un nou nombre, et robà
a la ignorància de la pell clara i rebentà
l'instant present a la memòria llatzerada.
Un sol bes m'acostà al teu tors canviant, enviada
de l'obscuritat, xifra inexistent, perquè
abans que fugissis pogués sentir en els meus dits
la rara metamorfosi de la closca apagada, el teu
ajupir-te en la pedra closa: la teva corrupció
de nombre i de cargol, d'amant i d'espiral; i entrar,
de bell nou, crivellant l'aigua oculta del desig
i del teu cos, en la glòria dòcil del meu son.

(inèdit)

A la veïna cambra: sus!
hi ha un esclat de moviment,
i un feixuc remenament.
—la colcaràs un pic i pus!

—Guaita pel pany amb molt esment,
potser veuràs robes sens ús,
o voleiar dos cossos nus.
—Ep! No et perdessis el turment!

El somier passa per ull
i ella crida, i ell fa: —uf!
per a aquest llit és massa trull.

Ton sexe ofegues d'un fort buf,
i no t'adones, i el pany put:
la clau a l'ull, l'ull de vellut.

(del llibre *Crònica del desfici*)

és morta? demana oculta l'ombra —no
dorm fa ell i calla en la seva negació
i en la lenta batalla dels miralls deserts
és el seu esguard clos el desig allí
fa una setmana que la visita
i ella encara no s'ha vestit
el seu cos inert l'espera a tota hora
i ja put i ell encara amb mà tremolosa
amb la mà de l'àngel i de l'escorpí
li obre les parpelles i s'hi aboca
perquè els seus ulls sa mirada buida
li han dit sempre moltes coses i sense alè
li recorre el cos i l'arruixa i plou
i repeteix les seques i rabiüdes paraules
que s'afuen al jaç quiet cada horabaixa
—mai no és tendra la teva besada

(del llibre *Crònica del desfici*)

Els vaig veure, al final de la por,
brandant el glavi i els ulls de foc
al llindar de l'hort, i els vaig demanar
un grapat de terra només, un espill,

un instant al passat per retrobar-te.
Però van ignorar-me, i vaig fugir
d'allí consirós i esquerp, pregant:
—per què no pot ésser tot com ahir?

Llavors els vaig escopir, i les flames
vaig agafar amb la mà, i els vaig despullar
i, sentint els seus plors, al paradís.

vaig entrar corrents. L'arbre de la vida
amb la meva carícia s'encengué,
i els Querubins no podien ja mirar-me.

(del llibre *Crònica del desfici*)

Eres tu carn de la meva carn, dona,
i os dels meus ossos? La meva memòria,
traïda potser pel desig, refà
el teu cos des de la meva pell àrida.

¿Fores tu la qui em donà per menjar
l'agra polpa de la set i de l'anhel?
Torn adesiara al jardí erm
a cercar-te i a plorar-te, cansat.

¿Per què la vergonya d'acompanyar-me
a l'infern, d'estimar-me a la terra?
Els arbres nus ja no cremen, ni volen

les aus de pedra sobre fulles mortes.

¿Ets tu carn de la meva carn, i os
dels meus ossos buits i llivanyosos?

(del llibre *Crònica del desfici*)

APHRODITE ACCROUPIE

evocació d'escultura

La mà inquieta d'Eros recerca
en la teva esquena, freda Afrodita,
l'olor que els homes de llenya
deixaren en la teva pell, els llavis
que callaren la teva ullada dolça,
el teu brancatge vell. El teu fill
et cerca: no t'agenollis, car
no necessites el perdó dels déus.

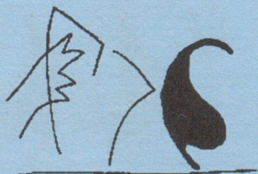
(inèdit)

AFRODITA OCULTA

Si la mà seguia amb la mirada d'aigua,
les ungles de vidre clavant-se al teu
dors de marbre, l'arena de la pell
devorada enfilant-se al teu coll las.
Si l'urpa desesperada veia només:
com no havia d'ignorar sota les llàgrimes
tallants dels teus llavis el pit obert,
i el teu cor esmolant la sal i esberlant
la pedra? Com havia de conèixer les venes
enceses dels teus ulls, si en pensar-les
els tancaves? Com podia ajupir-me
si en tocar-te et giraves, i només
l'esquena m'oferies, de bell nou,
i un immens i abissal desig de set?

(inèdit)

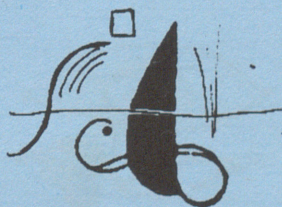

IRIS DESAFIA ELS DÉUS

d'una escultura de Rodin.

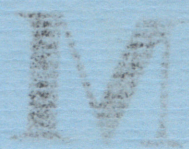
Mai més no seré la vostra missatgera.
Mirau-me dansar per darrer cop
sostinguda pel sol i per l'aigua,
retuda al difícil equilibri de les pluges:
mirau-me dansar per darrer cop,
perquè fugiré amb el vent cap a les terres
de llevant i deixaré caure el meu cos
sobre el tronc incert de l'home nu
que em somia: la meva apagada flor
rebrà l'impacte de l'aire i de l'ull
mortals: de l'arrel i de la sang, principi i final.

(inèdit)

«MENTRE DORMS...»

Mentre dorms el càlid son del sol
i de la seda verda que el vent
desfà sota el teu llit, no puc,
aimia, fugir de tu ni irrompre
en el teu resplendent cel d'aus
i d'anells inconeguts. Un crit
no desperta el meu sexe si cerques
l'estrany que cada nit has rebutjat
abans de penetrar-te, si un nom
secret de somni suada murmures
en la meva nua pell que riu i plora
i s'esqueixa, amb tu i sense tu,
mentre dorms la nit esvalotada.

(inèdit)

ELEMENTAL

Com una gota d'aigua caient sobre la roba
em porta al lllindar del gebre; com una inquieta
ala nerviada em mena a l'aire volat
de venes i de denses branques buguenvil-leades;
com l'argila feixuga reté en la corba dolça
la pell crullada de la mà, la forma exacta
d'un somni clos, així et sent alenar
en el meu pit les nits minvants del fred,
quan veig, en el silenci elemental que hi ha
entre la meva taula i el raspall de dents,
objecte intrascendent i inesperat
que portares del desert i del vent
quan no et sabia ja sinó en l'hora ardent,
els nostres cossos percaçant el sol.

(inèdit)

DUNA IMMENSA

Mentre els horts encesos ploreu intenses sangs
sobre els somnis deserts del meu pietós repòs;
mentre les mentides tèbies del descans incert
i de la calma defensa s'ajacen sobre una
mort tan dolça que, en el cos, no hi troben
ja l'esclat, sinó una habitud tan fervent
que proclama les nits com enganys atroços
i perdurables que mai no han d'ocupar l'estret
mirall dels meus ulls, véns a mi i em promets
que des d'una immensa claredat segaràs tots
els meus dits, totes les meves mirades,
i em robaràs al silenci per portar-me
a la dansa inacabable de les llunyanies desfetes:
l'agitació més obscura del meu cor vora el teu cor.

(inèdit)

DANSA DE LA MORT

*Servent que portes l'espasa:
no et sabia tan lleuger!*
Bartomeu Rosselló-Pòrcel

Us unia sobre les lloses fredes de l'hort
una dansa de foc i el mateix preu per la llum
robada al diable. Els vostres cossos prims
despertaven els morts i n'arrencaven els fruits.

Joves estrangers, desconeguts en la primavera
tèbia, us lliuràveu al ball amb la dama casta
i obscura; n'estiràveu el vel perquè ella
no gosava besar-vos, car temia que la vencéssiu.

Trepitjàveu les fulles caigudes de les paraules
que no havien callat els arbres, i rèieu saltant
els cranis verds dels camins i les espases
que maldestra la terra brandava des dels sepulcres.

Les músiques del vent no cessaven quan el negre
resplendent del vel i de les banderes despertàveu,
quan queia el drap sota els vostres peus de cendra
viva, i ella nua abans de l'esclat us desafiava.

L'aire us glaçava els dits i les mans us fugien
poderoses pels cels que poblàveu de fantasmes,
pels buits que encerclàveu amb anells de sedes
i d'aigües irades que havíeu refet amb la mirada.

I quan ella us portava a l'hivern, els astres
es desfeien en fils de por i pluges de presagis
que no trobaven el ressò de les fulles, sinó el saber
d'un camí per córrer sols i perseguits de flames.

Del fred estant fugíeu quan les hores s'allargaven
com dagues en la carn dels vostres peus cansats,
i tornàveu als cadafals de pedra dels nostres ulls
on, lleugers, la darrera dansa repreníeu ignorant-nos.

Les portes eren barrades: l'hort era clos a l'estiu,
i la pedra erma de flors us negava, deformava els crits
alegres i les paraules il·luminades que sentíem, sempre,
des del cor dels carrers grisos que habitàvem.

Endebades intentam, joves servents, obrir els murs
i veure-us les cares; només el sol sabem, i els cercles
que amb les ungles encetau a les nines enlluernades
del nostre desig de llum, d'estiu i de banderes.

(inèdit)

SEU DE NIT I DE SOMNI

I

El cor clava les nits de llum al cel
i enllà del paorós desig, el cos
s'enfila al coll de l'home nu
que fuig del dia. L'aigua calmada
de la terra perllonga el foc i l'aire
d'un temple de sal i de sang que es mira
obert en la claror del llac, i clou
els seus maons als arcs dormits
del vidre. El carrer de sobte irromp
al cor, i una llàgrima agita el trespol
i s'endú la llum fremida vitrall enllà,
on només el sol desperta les pupil·les.

II

Oblidaves la claror gruixada del sol bevent
l'aigua ocellada dels espills, la fúria
del vidre despert per l'ull que tot ho destria
sens vidre, la fosca i oculta ferida de la llum
oberta al llindar del son, la flor nascuda
a l'hort i morta al dia. Corries cor avall,
perseguint les fulles que de la fusta
sabien només el paorós acolliment del desig
i l'embranchida del cos refent de la nit
l'angoixa, retrobant els carrers i volent
la dolça caiguda de les mans sobre la pell
encara fremida per l'únic instant de calma.

(inèdit)

ALBA A DUES VEUS

I

Saps, amiga, que quan es fa de nit
i no és ton cos qui, en dolç ritual,
s'empara dels meus ulls, sinó la sal
que el teu bes i el mar deixaren al llit,

i palp, damnat la roba destrenada,
com empès des del nord em sé pel vent
i sobre la cendra encara roent
em desfaig en records i plor ta besada?

De tu em separa el mar, però la flama
que em deixares en anar-te'n atia,
amiga, el jaç encara i proclama,

les nits que te'n vas o no hi ets, la via
que ha de portar finalment qui ama
al teu costat de nou: al nostre dia.

II

Desperta, amic, que s'ha fet nit, l'alba
i no és el sol avui qui, puntual
s'ensenyoreix dels ulls i es fa final
dels jocs que s'han cercat des de la salva

primera de besos i palps, del foc
trenat amb gaudi i sense damnatge
que, com el vent terral quan és a platja,
es desfà en olors i plora el soc.

Us separa el mar i us uneix la flama,
i ara, amic, que s'ha fet nit, i ella
ha d'anar-se'n, resta en calma i proclama

la fusta amarga, del desig la rella,
i una lluna que, si no hi és la dama,
per guiar-te al seu cos serà l'esquella.

(inèdit)

La lectura d'aquests poemes ha estat
realitzada per l'autor al Centre de Cultura
de Sa Nostra —Palma— el dia
7 de novembre de 1994

Lectures poètiques anteriors col·lecció POESIA DE PAPER

- núm. 1: Antonio Colinas
- núm. 2: Josep M. Llompart
- núm. 3: Luis Antonio de Villena
- núm. 4: Lluís Alpera
- núm. 5: Francesc Parcerisas
- núm. 6: Fanny Rubio
- núm. 7: Ángel Crespo
- núm. 8: Julio Herranz
- núm. 9: Pere Rovira
- núm. 10: Jaume Pomar
- núm. 11: Manuel Jurado López
- núm. 12: Toni Roca i Pineda
- núm. 13: Margalida Pons
- núm. 14: Luis García Montero
- núm. 15: Enric Casassas Figueres
- núm. 16: Ponç Pons
- núm. 17: Andreu Vidal
- núm. 18: Pen Club Internacional
- núm. 19: Biel Mesquida
- núm. 20: Antonio Jiménez Millán
- núm. 21: José Manuel Caballero Bonald
- núm. 22: Vicente Valero

Col·lecció poesia de paper
núm. 23

Universitat de les
Illes Balears

"SA NOSTRA"
CENTRE DE
CULTURA

